

[Glistrup]

Danske regenter har i historiens løb fra tid til anden hengivet sig, i dumhed, i mangel på handlekraft, i skørlevned, til at foretage sig handlinger på trods af de økonomiske tyngdelove. Det kan have været militære eventyr, der skulle finansieres, det kan have været elskerinder og meget andet, som vi kan læse om i danmarkshistorien, men hver evig eneste gang er øksen faldet med hårdhed oven på den slags handlemåder: resultatet har været, at den danske mønt er blevet svækket i forhold til udlandet, for fattigfolk i Danmark.

Det er åbenbart, at vi med den regering, vi har haft i de sidste 47 måneder, på ny er kommet ind i en tilsvarende historisk periode. Af de konkrete, koncise tal kan vi se, at vores gæld vokser i forhold til udlandet, at vi, til trods for at vi udenrigsøkonomisk har medvind i enhver forstand i dette land – f. eks. sørger kirkeministeren, eller hvem det nu er, for, at vi har store høstudbytter – alligevel hvert evig eneste år kører med underskud over for udlandet. Det er jo helt åbenbart, at da denne regering tiltrådte med et underskud over for udlandet, en betalingsbalancegæld på 26 mia kr., skulle vi i disse gode år have indfriet den gæld i stedet for at blive ved med at have underskud, underskud og atter gældsætning. Og baggrunden er den samme som for tidligere regenters fejltagtigheder, at man simpelt hen hypper sine egne kartofler, man er ligeglad med, hvordan det i øvrigt går, om man skaber orden i sin økonomi.

Det er således, at vi fra det store oppositionspartis side med vore finanslovsændringsforslag har påvist i hundredvis af ømme punkter, hvor man rutter med pengene, om det så er over minister Lise Østergaards budgetter eller det er over kulturministerens. Vi har påpeget kommunalrådsfolks rejser, rådhusbyggeri osv., hvordan vi handler i strid med den økonomiske bærekraft for Danmark i øjeblikket. Vi må derfor med stor uro forudse, at straffen bliver den samme i denne omgang, som den har været tidligere.

Det er da muligt, at finansministeren i sit overmod vil lade sig slå til ridder og hænge et valgsprog, et skjold, op på Frederiksborg slot, og på det vil ganske givet så komme til at stå: »Après moi la déluge», efter mig syndflodinden. Det er simpelt hen det, som karakteriserer denne regering.

Der er en afgrund mellem den snusfornuftige, første socialdemokratiske finansminister, Carl Valdemar Bramsnæs, og den mand, der forhåbentlig i historien vil blive betegnet som den sidste socialdemokratiske finansminister. Men vi andre, som virkelig har behov for at hjælpe på den danske økonomi og ikke bare lade det hele drive ansvarsløst rundt, som regeringen gør, vil da så gerne have, at det ikke bliver alt for hårdt at falde ned i den afgrund, og da må vi jo erkende, at det, som drøftes i dag, er noget af det, der kan afbøde, at faldet bliver alt for grusomt, alt for hårdt, for nok er det sådan, at både den nuværende undervisningsminister og hendes forgænger og mange andre på den kant i det politiske liv absolut ikke kan lide Store Bastian'er, men det er skam således, at man i den økonomiske politik, der føres i dette land, har brug for de Store Bastian'er, som fra to sider skræmmer til, at man ikke handler alt for meget mis med Danmark. Den ene er frygten for, at flere vælgere strømmer over til liste Z, og den anden, at nok har vi et dårligt socialdemokrati i Danmark, men vi har da heldigvis et godt socialdemokrati i Tyskland, som via det samarbejde, vi taler om i øjeblikket, holder regeringen væk fra at styrte alt for hårdt og alt for brutalt og alt for væmmeligt ned i afgrunden.

Selvfølgelig er det for en generation som den, en gammel mand som jeg hører til, der er vokset op i skyggen fra 1864 og er blevet modnet i 1940'ernes Danmark, selvfølgelig ækelt nu at måtte erkende, at tingene udvikler sig på en sådan måde, at vi må sige, at en af de få støtter, som vi har, for at det ikke skal gå alt for galt med den danske økonomi, er Tyskland og det tyske regime. Men det er nu engang sandheden, og selv om sandheden er ækel, må man se den i øjnene. Det kan ikke nytte noget, at man forsøger følelsesflortagtigt at svøbe sig ind i noget, som ikke er i overensstemmelse med rigtigheden.

Når det har kunnet forme sig sådan, at denne Store Bastian har kunnet komme til at fungere, beror det på, at vi blev medlem i 1972 af den da oprettede valutaslange, og i hvert tilfælde når vi ser på det her 7 år efter, kan vi se, at det var en historisk rigtig beslutning, den daværende socialdemokratiske regering traf her i Danmark. Vi kan nu se, at den valutastabilitet, som havde præget de foregående godt og vel 150 år, blev afgøren-